

tesen, hogy a kiállított tárgyak elárvereztessenek-e az illetők javára, vagy más egyéb közhasznú célra, avagy különösen a magneműek a gazdasági Egyesület kebelében megkezdett gazdasági múzeum gyarapítására fordíttassanak-e? E kiállítás egyébiránt igen jó alkalom leendő arra is, hogy az 1873-dik évben tartandó bécsi világkiállításra kitüntetett és jelesebb magvakból egy szép gyűjteményt lehessen összeállítani.

(Az előbbiek alapján erdőbirtokosainknak és szaktársainknak a legmelegebben ajánljuk, hogy a folyó évi november 17-én tartandó magkiállításban a rendelkezésükre álló famagvak bemutatásával minél nagyobb számmal vegyenek részt, hogy ez által ismerni tanulhassuk a forrást, melyhez egyik vagy másik jó minőségű magnak megszerzésért fordulhatunk, s melynek használatával a birtokosnak is jövedelmet adunk. A szerk.)

Az országos erdészeti egyesület 1872. évi közgyűlése Erdélyben.

Az orsz. erdészeti egyesület ez idei közgyűlése a szó teljes értelmében vándorgyűlés volt: Thordán nyitott meg, Petrozsényban zárt be.

Thorda nem valami erdődus vidék közepén fekvő város, melynek erdőgazdasága s jelenlegi fakereskedése az egyesület tagjai számára rendkívül és nagy mértékben tanulságosat szolgáltatathatna, mindazáltal czélszerű volt itt gyűlésezni az egyesületnek, mert az elerdőtlenült vidék birtokosaira buzdítólag hatni, azokat tanítani egyik kötelessége. Azonkívül a város alatt elfolyó Aranyos a legközelebbi jövőben nagyszerű fakereskedés pályájává alakíttatik a kir. kinestár által; ezen száz-
ezrekbe kerülő munkákat megtekinteni és azokfölött vélemény

nyilvánítani senki sem lehetett inkább hivatva, mint az orsz. erdészeti egyesület.

A mint ki vannak pusztítva Erdély némely részeiben az erdőségek, úgy ismét kivált havasaiban roppant erdőkincsek vannak fölhalmazva, melyek csak nagyszerű és költséges építkezések által tehetők folyóvá. Az erdélyi vándorgyűlés alkalmával a jelen volt egyleti tagoknak e tekintetben valóban alkalmuk volt látni, tapasztalni és tanulni.

Midőn a gyűlésről referálunk, különösen ezen látottak és és tapasztaltak és élményeink előadására véljük fektetendőnek a fősulyt; miután magáról a gyűlés menetéről és a szakkérdések tárgyalásáról az egyesület évkönyvében adandó jegyzőkönyv ugy is hű képet fog szolgáltatni az érdeklődők számára.

A programm értelmében nagyobb részt augusztus 19-én érkezünk Thordára; egyik része Aradról Károlyfehérváron át, másik része Nagyváradról Kolozsváron át.

A vaspálya Nagyváradtól Kolozsvárnak a regényes Kőrös völgyén vezet. Eltekintve a vonat lassu haladásától, és hogy az minden állomáson 10—20 perczig álldogál; az utazás élvezetes. Nagyvárad előtt, az Alföld végtelenig terjedő síksága kezdi veszíteni jellegét: a táj előbb hullámos, majd halmos és hegyessé válik; már a síkon nagyobb terjedelmű erdők láthatók, melyeknek kihasználásával, a mi azonban nagyon hasonlít a pusztitáshoz, erősen foglalkoznak. Följebb meszes hegyek szegélyzik az utat; ezeknek lejtőit cseplyés borítja, melynek elpusztítására kitűnő szer a több ponton látható mészégetés. A mint tovább robog a vonat, a völgy mindinkább szűkebb, a hegyoldalak meredekebbek lesznek: roppant, függélyes sziklafalak között haladunk. Feketető, Csucsá tájékán jegeczes palák, Kis-Sebesen tul Trahyt tömegek között. Néhány regényes kép disziti utunkat: a Tündérvár, a vizesések, az alagutak sat.

Bánfi-Hunyadnál tágul a táj; melyet helyenként terjedelmes erdők borítanak, míg jobbra a Bihar hegység erdőtlen, több ezer láb magas csúcsai merednek ég felé. Mindenütt a legeltetés pusztító nyomaival.

Kolozsvárról Thordának az utat az egészen egy posta-állomást tevő Felek hegységen át szekeren kellett megtennünk, miután a vaspályát csak most építik, a mely azonban Thordát közvetlenül úgy sem fogja érinteni. Az erdők elpusztításának jelenségéről ez ut is szomorú képet nyújt. A Maros-, Aranyos- és Szamos folyamok és a gyergyói havasok alja között elterülő, Kolozsvártól kelet- és délfele fekvő vidék az, melyet mezőségnek neveznek, melynek talaja televénydus, gazdag termő, hajdan valószínűleg terjedelmes erdők által borítottatott, jelenleg azonban ezek annyira kipusztultak, hogy mértföldekre nem lát a szem fát.

Thordán igazi magyar vendégszeretettel fogadták az egylet tagjait; a városi polgároknál szállásoltak el, és az ismerkedési estélyen gazdagon terített asztallal vendégelték meg. Régi bajtársakkal találkozni, ujakkal megismerkedni, valóhan egyike az ily vándorgyűlések nagyobb élvezetnek. De nemcsak szaktársak voltak itt jelen, hanem ott voltak a szak iránt érdeklődő városi lelkes polgárok, és a vidék ügybuzgó birtokosai is. Megemlítjük itt, hogy úgy ezen estélyen, mint a későbbi alkalmaknál sem hiányoztak a lelkes, szellemdus, néha csipős vagy humoristikus toasztok.

Augusztus 20-án reggel 10 órakor nyitotta meg az egyesület elnöke gr. Keglevich Béla a közgyűlést a városi kaszinó nagy termében számos egyleti tag és városi és vidéki vendég jelenlétében. A hivatalosan bemutatott vendégek között ott

voltak Thorda város, az erdélyi mezőgazdasági egyesület, a földművelési és közoktatási ministerium s a torda-aranyosköri gazdasági egylet küldöttei. Kivánatos volna, ha ily küldöttek az egyes vidékek részéről minél nagyobb számmal jelennének meg jövő közgyűléseinken, hogy így ne csak mi erdészek tanulnánk egymástól, de mások is tőlünk, különösen azok, a kikre hatni kívánunk.

Mellőzve a mondott hivatalos beszédeket, melyekből csak azt kívánjuk kiemelni, hogy az elnök és titkár által mondottak egyesületünk gyarapodását és haladását jelezték, az ülés főbb mozzanatait fogjuk kiemelni:

Az egyesület elnöksége és igazgató választmánya minden harmadik évben új választás alá esvén, a jövő három évre titkos szavazás útján megválasztattak:

Elnökül: Keglevich Béla gróf.

Első alelnökül: Tisza Lajos.

Másod alelnökül: Wagner Károly.

Az igazgatóválasztmány tagjaiul: Almási Pál erdőbirtokos, Divald Adolf, Divald József, Eleöd Józsa, Hoffmann Sándor, Giczey Emil, Gervay Nándor, Giller János, Haske Emil, Lónyay Gábor, Luczenbacher Pál, Prugberger József, Scholcz Rezső, Scherfel Samu, Major Pál, Bikkal Nándor, Prindel András, Kádár István, Tisza László, Máday Izidor, Atzél Péter, Pálffy János gr., Degenfeld Imre gr., Klipunovszky Károly.

Azalatt, míg a szavazatszedő bizottság a szavazatokat összeállította, az időt minél jobban kívánván fölhasználni, a közgyűlés a kitűzött szakkérdések közül:

„Mi módon lenne a mezőség vidékének kópár és sovány legelőt is alig szolgáltató talaja legcélszerűbben beerdősíthető“, vétetett tárgyalás alá.

Bevezette a kérdést és tüzetesen tárgyalta Illés Nándor tanár a selmeczi akademián, ki e célból a közgyűlés összehívetele előtt az illető vidékre kirándult, szerinte a kérdés erdőtelepítési szempontból nincsen nehézségekkel összekötve, mert a mezőség dus talaján minden fanem diszteni fog, a klíma pedig kedvező és nem zord.

Utána Tisza László közölt igen érdekes adatokat 20 éven át a mezőségen (Nagy-Csányban) az erdősítés körül tett tapasztalatairól.

A két előadásközben fölmerült némely kérdés fölött, ezután érdekes vita fejlődött ki, magára a tárgyra nézve Fligel Nándor indítványa következtében, hogy az erdősítés gyakorlati kivitelének előmozdítása céljából bizottság küldessék ki. A közgyűlés, miután szakilag nehézségek nem forognak fenn, abban állapodott meg, hogy a kérdésre pályázat lévén kitűzve, annak eredménye várassék be; czélszerűnek tartván még az egyesület azt is, ha a birtokosok a kivitel végett erdőtársulattá egyesülnének, és közös erővel igyekeznének célzt érni.

Az említett pályázatot illetőleg, a mely most már másodszor van kiírva, és a melyre, valószínűleg a szövegezés következtében, az első alkalommal pályázó nem akadt, Tisza László az erd. mezőgazdasági egyesület *) alelnöke, azon fölvilágosítást adta, hogy eltérőleg a pályázat szövegezésétől, a pályázat oly munkának fog odaitéltetni, a mely tisztán a beerdősítés szempontjából leghelyesebb tanácsot és utasítást fog szolgálni.

A tárgyalások végeztével az egyesületi elnök hívta meg a tagokat, s a jelen volt résztvevőket az általa adott diszebedre; ebéd után pedig a thordai sóbányát néztük meg. Nagyszerű az a sórétég, száz és száz ölnyi kényelmes alagutaival, melyeknek oldalai ragyognak az ezernyi gyertya fényében, és azon

*) A pályázat kitűzője.

benyomást teszik a szemlélőre, mintha szürke nehéz selyemmel volnának bevonva. Roppant termék, 20—30 öl hosszuk, 10—15 öl magasak, erkélyekkel köröskörül, melyeket a gyertyasorok, transparantek, a sóvágók munkája, mély üregekbe hullasztott égő láng, taracz durrogás több perczig tartó viszhanggal, a velünk betódult nép zsivaja, tolongása felejthetlenné teszik örökre. A bánya megnézése után az elnök a szolgálatot tevő sóvágókat megajándékozván, visszatértünk Tordára, hol az estét közös vacsoránál erdészeti ügyeink megbeszélésével töltöttük el.

Következő napon kirándultunk a thordai hasadékba, mely nem egyéb mint egy vulkánicus eruptio következtében közepén kettőbe hasadott mészhegy. Az expeditio igen érdekes volt, és számos tragikomikns eseményre szolgáltatott alkalmat. A hasadék ugyanis igen keskeny völgy, melynek fenekét az esőzés következtében megdagadt patak egészen elfoglalta. A hol a sziklák függélyes oldalai a patak mederből emelkedtek ki, más oldalra kellett gázolni, a hol nem volt a part oly meredek. Mely oldal-mászások következtében egyik társunk a meredek sziklalejtőn nem törököt, de majdnem kurta-kigyót fogott. Miután pedig az átjárás közvetítésére szolgálendő deszkák épen akkor érkeztek meg, mikor a hasadékból visszaérkeztünk, képzelhetni a topánok és rövidebb száru csizmák elmerüléseit és más efféléket. Az elnök, mint illik, jó példával mindig elől ment, és megmutatta, hogy hideg lábfürdőtől erdészember meg nem ijed, ha a természet nagyszerűségeinek megszemléléséről van szó.

A szemlélőnek a thordai hasadék nagyszerű látképet nyújt, csakhogy körében pusztá minden, alig látni helyenként egy-két elnyomorodott cserjét.

Délután 1 órakor a kinestári faraktárban (berek) találkozánk diszebéden, a hol a tálak és toasztok hosszú sora reggeli fáradsalmainkat felejtetni ujakra és erőt szerezni alkalmat szolgáltatott.

Ebéd után egy része a tagoknak a munkákban lévő gerbépitményeket és a faraktár berendezését szemlélte meg helyben, más része pedig Várfalvára rándult ki, hogy az Aranyoson ránk váró óriási tutajt megszemlélje és azon Thordára visszantazzék, miben azonban a megáradt Aranyos megakadályozott. Az óriási tutaj u. i. magas vízállásnál nem kormányozható, miután a fékfák nagy vízben feneket nem érnek; a fékezhetlen tutaj pedig veszedelmes sebességet ér el, és kívánt helyen vagy időben meg nem állítható. Az egyesület azonban örömmel győződött meg arról, hogy a tutaj Topánfalváról lejtött, s hogy így a megkezdett nagyszerű vállalat életrevalósága bebizonyult, s hogy ennek alapján a topánfalvi erdőhivatal kincsei rövid idő alatt föltáruhnak és a magyar kincstárnak nemcsak a befektetett tőkét fizetik vissza, de tartamosan és nagy összegekkel fokozandják évi bevételeit.

Nem hallgathatjuk itt el azon tapasztalatunkat, hogy az aranyosszéki székelyek is értenek az erdő elpusztításához. Várfalva községi erdei meredek lejtőkön fekszenek, lejtőkön, melyeken az erdő létele már veszélyeztve van. A helység lakosai az erdőt nagy bölcsen fölosztották maguk között, és a fölnyesési és lenyesési munkálatokat benne marhanyáják által végeztetik. Ha így megy, 10—20 év múlva Várfalva erdei helyét vizmosás szaggatta parlag képezeni.

Bizony-bizony mondom néktek törvényhatóságok, kiknek hivatalos- és népbarátok, kiknek emberi kötelessége, gondotok legyen arra, hogy e téren mulasztásaitok nemzetünk pusztulására ne vezessenek. A mint elpusztulnak az erdők, veszendőbe megyen egy jövedelmi forrás, a mint elpusztul a talaj, veszendőbe megyen egy nemzeti kincs.

Honatyák, kormány! legszükségesebb törvényhozási teendők közé tartozik az erdőtörvény meghozása. Ha nem hisztek, nézzetek körül. Honfiak,

ti pedig világosítsátok föl a népet saját érdekeiről, és a pusztitást megakadályozandók, a pap- és tanító-növeldékben az erdészeti alapvonalait és az erdő fontosságát, szükséges voltát tanitassátok. E nap estejéről kell itt megemlékeznünk, s őszinte üdvözetünkkel küldeni ezuttal is azon szép tordai hölgyeknek, kik az egyesület ottléte alkalmából rögtönözve rendezett báliestélyen megjelentek, s Tordán volt mulatásunkat szépségök kedvességük kedélyes társalgásuk által valóban felejthetlenné tevék.

Augusztus 22-én reggel hagytuk el Thordát, nehéz szívvel válván el szíves házigazdáinktól, és a múlt éjjeli bál következtében a város szépeitől.

Felvinczig szekeren, onnét Károly-Fehérvárig vaspályán, onnét ismét egyhuzamban előnkbe küldött fogatokon Szászsebesre utazánk, hová délután 4 órakor érkeztünk meg, és a Gedeon-féle fogadóban pompásan megvendégeltettünk, azután pedig az evangélikus község iskolájának megsejmlélése után a polgároknál szállásoltattunk el.

Az iskola díszes épülete és berendezése megfelel a homlokán díszlő mondatnak „Bildung ist Macht“ (a műveltség hatalom).

Másnap már jókor reggel talpon voltunk, és kocsira ülven, megnéztük utközben a tolyításra berendezett szászsebesi faraktárt, Péterfalván az ideiglenes bakgerebet. Másfélórai szekerezés után Lázba érkeztünk, a hol a hegységi kirándulásra várakoztak ránk a hátas- és podgyász lovak, összesen 70 darab. Festő ecsetjére érdekes kép, az apró oláh lovak primitív fanyergeikkel; az oláh parasztok prémsüvegeikkel; a tolongás, zajt stb. Mindenki a legjobb lovat, nyeret szeretne volna elkapni, és mégis hány jutott rossz gebére. Sors bona nihil aliud, itt is igaznak bizonyult.

Végre megindult a kavalkád, s az nap még 7 mértföldet tévén, este 10 órakor a bisztrai erdőlakhoz érkezett. Az utazás több érdekes szemlélni valót engedett, miután csak pár év óta szabályozott vadpatak mellett vitt utunk. A magánosok kezeiben lévő erdők iszonyuan el vannak pusztítva, és csak a kincstári néz jobban ki, mely a fennebb fekvő völgyekben eddig érintetlen állabok fatömeget adja rendelkezésre.

Augusztus 24-én néztük meg részletesebben a bisztrai erdőlakot, mely mint említők, a szekérrel megközelíthető helységről 7 mértföldnyire fekszik és vidéke tökéletesen lakatlan és roppant erdőkincset tartalmaz. Az oláh nép az erdei munkáknál meglehetősen haszontalannak bizonyult; minélfogva és miután a mellékpatakok csekély vize miatt a szálfá kihozása csak óriás tutajozás segélyével volt lehetséges, erre pedig, ahhoz értő munkásokra volt szükség, a kincstár Badenből hozatott ilyeneket, kik a vadságával csaknem páratlan Bisztrán az óriás tutajozást, mely hazánk újabb kora erdőgazdaságának egyik legüdvösebb és becsesebb vívmánya, meghonosíták, s melyet a magyar erdészet, legnagyobb mesterérek Divald min. tanácsosnak köszönhet.

A fejszecsapások alatt porba hullott egy erdőrész és helyén csinos faházak emelkedtek, mindenik munkás család számára egy szoba, konyha, kamra és kis kertecske. Rövid idő alatt élénk gyarmat lesz, az eddig csak hírből ismert fadus vidéken és a kincstár tartamosan ügyes erdei munkásokkal leendő ellátva. Hogy mily nagy a feladat, nem nehéz belátni már abból is, hogy e roppant távolságra a sziklás vad völgybe most minden élelmet lovak hátán kell szállítani; a szekérut azonban szintén készül, s már a jövő évben járható lesz.

Visszajövén a gyarmat megszemléléséről és megreggelizvén, lóra ültünk. Utban megszemléltük a 10.000 köb-öl vizet tartalmazó „Frigyes“ vízfogót, alább pedig a tutajkötő helyet.

Itt egy óriás tutaj volt számunkra készítve, hogy annak járását megláthassuk. Azontúl bemutatták a fa-leeresztést is kötél segítségével, meredek hegyoldalon, csuszormán, melyen a 30—40''-es szálfá oly ügyességgel hozatik le, hogy a kallódás ugy—szólva ismeretlen. Éjszakára a csibáni erdőlakba érkeztünk jó későn estve. Ez nap a Bisztrát elhagyva, a szabályozás alatt lévő Sebes vize mellett csak 4 $\frac{1}{2}$ mértföldet lovagoltunk, miután az utba eső vizsgáldások sok időt vettek igénybe, és a tájék és szállítási eszközök nagyszerűsége, czélszerűsége s helyes berendezése, figyelmünket gyakran lekötötték.

A csibáni erdőlak, svájci stýlusban építve, az „Adolf“, vízfogó mellett fekszik, mely 11.000 köböl vizet képes fölfogni. A fáradt utasok sötétben érkezvén meg, az épület és táj szépségeit csak másnap reggel vizsgálhattuk; annál kellemesebb hatást tett a fáradtakra a terített asztal, melynek oly izletes, elrendezése és megterhelése annyira távol a városi civilizációtól, nem csekély munkába került és a rendezők irányában köszönetünket érdemelte ki. Hát még az a gyönyörűséges oláh fáta, az a szép Szalomie, a ki az asztalnál fölszolgált! Még az öreg urak is elfeledték, hogy két nap alatt 11 mértföldet lovagoltak fanyergen, oláhgebén!

A mult két nap derült ég mosolygott reánk, de 25-én reggel köd feküdt a völgyben, és szemzett az eső: még is menni kellett. E nap lett volna a kirándulás legszebb része, miután pár órai lovaglás után fölértünk a havasi régióba. A nagyszerű tájat csipkés felhő fátyolok takarták előlünk, melyeken csak néha-néha lebbentett egyet a barátságos hegyi szél, melynek barátsága nem is állott egyébből, mert többi idejét azzal töltötte, hogy megvizsgálja öltönyeink vastagságát, áthathatóságát. Gyakran haladtunk át több száz és száz holdnyi havasi legelőn, melyeken hosszuszőrű oláh juhok nyájai legelésztek; míg a ritkás fenyvesek között vadlovak, és szarvasmarhák

csoportjai tünedezének helyenként elő. A hulló eső, csipős szél daczára jó kedvvel utaztunk, valamenyen boldognak érezvén magunkat az erdők mélyében.

Jártunk hidegtől törpe fenyvek, alpesi boróka, gyalog fenyő-bokrok, erica, alpesi potentilla által diszitett, iramszarvas zuzmó és más havasi rangiferinákkal fődött térségeken; áthatottunk a Vurvuluj 6.000 láb magasan fekvő nyergén, míg végre le szállítottak lovainkról; mert oly meredeken kellett lemennünk, hogy lóháton lehetetlen volt. A fej szédült, ha lefelé nézett az ember, s a vizes gyepen lehetetlen is lett volna a menés, ha külön e célra jó ösvényt nem vágnak. Az auseli hegyen voltunk, melyen mintegy ötven hosszú kanyarulat vitt le az igazán szédítő mélyen fekvő völgybe az auseli erdőlakhoz és vízfogóhoz. Festői látvány volt a három napi erdei utat tett vándor erdészeket s kíséroiiket, a 70 lovast, e hegyen leereszkedni látni, emberek és lovak egymás feje fölött mentek, s hacsak egy vétette volna lépését, akkor a meredek oldalon magát meg nem tarthatva, az alatta menők halálthozó angyala lett volna.

Alant a völgy mélyén zene s mozsárlövések köszönték az érkezőket, s az utolsó serpentín végén lévő diszkapu üdvözlő felirata alatt zsilyölgyi erdész- és bányászbarátaink fogadták a régi akademikus collegákat, s az erdei munkások felállított diszsora kiáltott éljent.

Kitünő szép ezen erdőlak. Emeletes fából épült svajczi-ház erkélylyel, előtte vízfogó tavat képez, a kettő között keskeny tér, a tó felől egy sor fenyő. És mind ez egy völgy szélesedésben, melyet több ezer láb magas hegyek képeznek. Körötünk zöld erdő, diszitve felhőszegélyzettel.

Ebéd után egy óriás tutajt indítottak utnak kedvünkért a Tája vizén, a tutaj nem kevesebb mint 14.000 köbláb fát tartalmazott, s 40 darab egymással összefüggő talpból állott.

Az óriás tutajozás leírását e lapok már közölvén, azt nem ismétljük. A patakmeder sziklás és keskeny, a vizfogó nem ad annyi vizet, hogy egy közönséges tutajt levihetne, de ha ez a kigyótutaj több ezernyi köbláb fájával megindult, akkor megyen oly sebesen, hogy jól meg kell csapkodni a lovat, hogy futást lehessen vele tartani. A hátsó talpak fara szélesebb a patakmedernél, vagy a kanyarulatokon kiugrik néhány talp a partra: se baj; az elsők ragadják az utolsókat. Ha az ember, az erdei munkásság nagyszerűségének e netovábbját egyszer látta, akkor nem fél, hogy lenne patak, a melyen ki ne hozhatná fáját.

Utközben még a zsilvölgyi köszéntelep Deák-tárnájába szállottunk be, megtekintendők évezredek előtt föld alá jutott növényzet roppant rétegeit. Egy réteg 24 öl vastag.

Idáig Csibántól $6\frac{1}{2}$ mértföldet lovagoltunk, s tehát a 3 nap alatt 18 mértföldet; de volt is öröm, midőn a tárnából kiérvén, tudomásunkra esett, hogy nem kell lóra ülni, hanem a köszén-miniatur vonatja visz le Petrozsényig.

Mielőtt szakbeliu tazásunk leírásától teljesen megválnánk, nem mulaszthatjuk el még kifejezést adni azon közvetlen tapasztalaton szerzett meggyőződésünknek, hogy az Erdélyben lévő kinestári erdőségeknek a mult rendszer alatt elhanyagolt gazdasági ügye épen oly élénk és életerős fejlődésnek indult, mint a mennyire hátramaradott volt, s hogy rövid időn egyike leend a szaktekintetben legelsőbb rendű belterjes erdőgazdaságoknak, s hogy az egyesület és valamennyi tagja a most munkálatban lévő kezelési és szállítási építmények czélszerű alkalmazásáról s az összes beruházási költségek productiv felhasználatáról kétségtelen és örvendetes meggyőződést szerzett.

Augusztus 26-án tartatott meg Petrozsényben a zárulás, melynek tárgyai közül csak azt jegyezzük ide, hogy a jelen

volt összes tagok sajnosan kifejezett kívánatára az erdőtörvény mielőbbi meghozása ügyében a ministeriumhoz felirat intézése határoztatott.

E nap délutánján még egy kirándulást tettünk a szurdok völgybe Oláhország felé, melyen át az Oláh-Zsily partjain azon vaspályát fogják vezetni, mely a jó szomszéddal összeköt.

Másnap elhagytuk a szép és regényes Zsily völgyét, melynek lefestéséhez a költő tollára volna szükség, elhagytuk az Amerikára és Salgó-Tarjánra emlékeztető Petrozsényt és a Szemmeringhez hasonló pályán visszautaztunk Dévára, hol társaságunk szétoszlott; egyik rész haza sietett, másik rész kirándult Vajdahunyadra. A vár, melyet hős Hunyadink lakott romjaiból emeltetik ki, hogy királyi lak váljék belőle. Szép lesz, s valóban királyi szépségű kilátást nyújt a Cserna és Maros völgy gyönyörű terére, s az ezt közben szegélyző helyekre.

Az erdélyi közgyűlés működési tere egyike volt a legnagyobbaknak, melyet az egyesület körébe vont, és boldognak érezte magát mindenki, a ki jelen volt, daczára a kiállott fáradalmaknak; mert amnyi nagyszerűt és szakbavágó érdekest nem egyhamar akad alkalom látni, a kincstár pedig, melynek erdőségeit az egyesület ez alkalommal szemle alá vette, s ki e szemle elfogadásával bebizonyítá, hogy erdőgazdasági intézményeit a szakértők nyilvános bírálata alá bátran bocsátja, mint erdőbirtokos az egyleti tagok méltó elfogadásáról gondoskodott, s ugy ezért, mint a szakműveltségnek ezen közgyűlés tanúságos kirándulásai által eszközölt előmozdításáért az őt képviselő rendezőséggel együtt mindenkit őszinte köszönetre kötelezett.

Laptulajdonosok és kiadók :

Divald Adolf és Wagner Károly.

Szerkesztő :

Bedő Albert.
